

Neděle 24. února 7. neděle v mezidobí Sbírka Svatopetrský halář	7.30 mše sv. v Borohrádku 8.45 mše sv. v Horním Jelení za Josefa Černého a ten rod 10.00 mše sv. v Radhošti
Pondělí 25. února	20.00 setkání pastorační rady farností – fara HJ
Úterý 26. února	
Středa 27. února	
Čtvrtek 28. února	
Pátek 1. března 1. pátek v měsíci	17.35 modlitba sv. růžence 18.00 mše sv. v Horním Jelení + výstav NSO + adorace
Sobota 2. března 1. sobota v měsíci	8.00 mše sv. v Horním Jelení 16.00 mše sv. v Zámrsku s nedělní platností
Neděle 3. března 8. neděle v mezidobí	7.30 mše sv. v Borohrádku 8.45 mše sv. v Horním Jelení za rodiny Štanclovu, Francovu, Šrámovu a ty rody 10.00 mše sv. v Radhošti 15.00 mše sv. v Šachově

! 20 minut před každou mší sv. – příležitost ke svátosti smíření !

„Nejvíce je těch, kdo by chtěli stáčet víno lásky, aniž v sobě pěstují vinohrad citů.“

(sv. Jeroným)

Sbírka v kostele 17.2. 2019:

Horní Jelení 900,- Kč
Radhošť 620,-Kč
Borohrádek 1 020,- Kč
Šachov 410,-Kč

Blahoslavenství nejsou pro nadlidi

Homilie papeže při eucharistii na stadionu Zayed Sports City, Abú Dhábí

Blahoslavení – tímto slovem zahajuje Ježíš svoje kázání v Matoušově evangeliu. Je to refrén, který opakuje i dnes, jako by chtěl především do našeho srdce zasadit zásadní vzkaz: pokud jsi s Ježíšem, pokud jako tehdejší učedníci rád nasloucháš Jeho slovu, pokud se denně snažíš podle něho žít, jsi blahoslavený. Nikoli *budeš* blahoslavený, nýbrž *jsi* blahoslavený - to je první fakt křesťanského života, který se neprezentuje jako seznam vnějších předpisů, jež se mají dodržovat, nebo jako soubor nauk, které je třeba znát. Především tímto není; spočívá ve vědomí, že v Ježíši jsme milováni Otcem. Znamená to radovat se z blahoslavenství, chápat život jako příběh lásky, příběh věrné lásky Boha, který nás nikdy neopouští a chce s námi mít společenství navěky. To je důvod naší radosti. Radosti, kterou nám nikdo na světě, ani žádná životní okolnost nemůže odejmout. Je to radost, která upokojuje i v bolesti a již nyní skýtá předchuť onoho věčného štěstí, které nás čeká. V radosti z našeho setkání, drazí bratři a sestry, vám říkám: *blahoslavení!*

Ježíš tedy svým učedníkům říká blahoslavení, ale zarážející jsou i důvody jednotlivých blahoslavenství. V nich je patrné převrácení obvyklého smýšlení, podle něhož jsou blahoslavenými bohatí, mocní, úspěšní a oslavováni davem. Podle Ježíše jsou však blahoslavení chudí, tiší, ti kdo zůstávají spravedlivými i za cenu blamáže, pronásledování. Kdo má pravdu? Ježíš nebo svět? Abychom to pochopili, pohledme, jak žil Ježíš: chudý majetkem a bohatý láskou, uzdravil tolik životů, ale nešetřil ten svůj. Přišel, aby sloužil a nikoli, aby si nechal sloužit; učil nás, že velkým není ten, kdo má, nýbrž ten, kdo dává. Spravedlivý a tichý, neodporoval a nechal se odsoudit nespravedlivě. Tímto způsobem přinesl Ježíš na svět Boží lásku. Pouze takto porazil smrt, hřích, strach i samo zesvětštění, totiž silou božské lásky. Prosme dnes společně o milost objevit znovu podmanivost následování a napodobování Ježíše, abychom nehledali nic jiného než Jeho a Jeho pokornou lásku. Právě tady, ve společenství s Ním a v lásce k druhým totiž spočívá smysl pozemského života. Věříte tomu?

Přišel jsem také, abych vám poděkoval za to, jak žijete podle evangelia, jež jsme slyšeli. Říká se, že mezi psaným a živým evangeliem je stejný rozdíl jako mezi napsanou a provedenou hudbou. Vy znáte melodii evangelia a prožíváte nadšení z jejího rytmu. Jste sborem, který zahrnuje rozmanitost, jazyků a ritů; rozdílnost, kterou Duch svatý miluje a stále doladuje, aby z ní vytvářel symfonii. Tato radostná polyfonie víry je svědectvím, které nabízíte všem a kterým je budována církev. Oslovilo mne, když mons. Hinder jednou řekl, že se nejenom cítí být vaším pastýřem, ale že vy jste svým příkladem často jeho pastýři.

Žít jako blahoslavení a následovat Ježíše, nicméně neznamená stále se veselit. Kdo je zarmoucen, snáší nespravedlnosti a snaží se být tvůrcem pokoje ví, co znamená utrpení. Pro vás zajisté není snadné žít daleko od domova a vnímat kromě nedostatku blízkosti svých nejdražích i nejistou budoucnost. Pán je však věrný a neopouští svoje. Může nám pomoci epizoda z života svatého opata Antonína, zkladatele pouštního mnišství, který opustil pro Pána všechno a ocitl se na poušti. Tam byl určitou dobu pohroužen do litého duchovního boje. Nebylo mu dopřáno klidu, dorážely na něho pochybnosti a temnoty, jakož i pokušení podléhat smutku a stesku po předchozím životě. Po dlouhém soužení jej nakonec utěšil Pán, a svatý Antonín se Jej zeptal: »Kde jsi byl? Proč jsi se neukázal dříve, abys mne vysvobodil z utrpení?«. Poté odušil Ježíšovu odpověď: »Já jsem tady byl, Antoníne« (Sv. Antonín, *Vita Antonii*, 10). Pán je blízko. Uprostřed zkoušky nebo v těžkém období se může - dokonce po dlouhé době strávené společně s Pánem - vynořit myšlenka, že jsme sami. I v takových chvílích však jde po našem boku, třebaže nezasahuje hned, a pokud jdeme dál, otevře novou cestu. Pán je totiž specialista na děláni nových věcí, umí na poušti vytvořit cestu (Iz 43,19).

Drazí bratři a sestry, chtěl bych vám také říci, že život podle Blahoslavenství nevyžaduje nápadná gesta. Pohledme na Ježíše: nezanedbal po sobě nic napsaného, nevybudoval nic imponujícího. A když nám říkal, jak žít, nepožadoval, abychom stavěli velkolepá díla anebo o sobě dali vědět mimořádnými skutky. Žádal nás, abychom uskutečnili pouze jediné umělecké dílo, možné všem, totiž svůj život. Blahoslavenství jsou tedy *mapou života*, nevyžadují nadlidské konání, nýbrž napodobování Ježíše v každodenním životě. Vybízejí k očišťování srdce, praktikování mírnosti a spravedlnosti navzdory všemu, prokazování milosrdenství všem a k nesení útrap ve spojení s Bohem. Je to svatost každodenního života, nepotřebující zázraky a mimořádná znamení. Blahoslavenství nejsou pro nadlidi, nýbrž pro ty, kdo čelí každodenním výzvám a zkouškám. Kdo je žije podle Ježíše, očišťuje svět. Je jako strom, který i ve vyprahlé zemi denně vstřebává znečištěný vzduch a vrací kyslík. Přejí vám, abyste byli takto zakořeněni v Ježíši, připraveni prokazovat dobro komukoli, kdo je poblíž. Ať jsou vaše komunity oázami pokoje.

Na závěr bych se chtěl krátce pozastavit u dvou Blahoslavenství. První: »Blahoslavení tiší« (Mt 5,5). Blahoslaveným není ten, kdo útočí nebo utiskuje, nýbrž ten, kdo se drží Ježíšova chování, které nás spasilo: tichosti i tváří v tvář žalobcům. Rád bych citoval slova svatého Františka, kterými poučoval svoje spolubratry, vydávající se k Saracénům a nekřesťanům. Napsal: „Nebudou začínat hádky nebo spory, ale »kvůli Pánovi se podřídí každému lidskému zřízení« (1 Petr 2,13) a vyznají, že jsou křesťané“ (*Regola non bollata*, XVI). *Ani hádky, ani spory* – to platí i pro kněze - v době, kdy mnozí odcházeli vystrojeni těžkými zbraněmi, svatý František připomněl, že křesťan se vydává na cestu vyzbrojen pouze svojí pokornou vírou a konkrétní láskou. Mírnost je důležitá, a budeme-li ve světě žít Božím způsobem, budeme přívodem Jeho přítomnosti; jinak nepřineseme plody.

Tím druhým Blahoslavenstvím je: »Blahoslavení tvůrci pokoje« (v.9). Křesťan prosazuje pokoj, počínaje společenstvím, ve kterém žije. V knize Zjevení je mezi komunitami, ke kterým se Ježíš obrací, jedna – ta ve Filadelfii – které se myslím podobáte. Je to jediná církev, které Pán, narozdíl od téměř všech ostatních, nic nevytýká. Ona, totiž uchovala Ježíšovo slovo, aniž by zapřela Jeho jméno, vytrvala a vyvíjela se, byť v obtížích. Je tam důležitý aspekt: jméno Filadelfia znamená *láska mezi bratry*. Bratrská láska. Je to církev, jež vytrvá v Ježíšově slovu a bratrské lásce, je milá Pánu a přináší plody. Vyprošuji vám milost opatřovat pokoj a jednotu, vzájemně o sebe pečovat v krásném bratrství, pro které neexistuje první a druhá kategorie křesťanů.

Ježíš, který vás nazývá blahoslavení, ať vás obdaří milostí jít stále vpřed, neklesat na mysli a růst v lásce »jednoho k druhému i ke všem lidem« (1 Sol 3,12).